

متن پرسش

سلام حضرت استاد: وقت شما بخیر تفاوت تدبر در قرآن با تدبر در کتب اخلاق و عرفان چیست؟ چرا با وجود اینکه در مورد قرآن عقل با تفکر سیر می‌کند خروج از ظلمات داریم اما چه بسا کسی اخلاق را عالی درس بدهد اما قلبش در ظلمت باشد؟ همان فرمایش آیه الله جوادی در کتاب فعلیت یافتن باورهای دینی. با توجه به سفارش قرآن و روایات و فرمایشات مقام رهبری در مورد تدبر می‌توان گفت تدبر در قرآن موضوعیت دارد اما در مورد کتب عرفانی و اخلاقی تدبر مقدمه است و موضوعیت ندارد که اگر قلب آماده باشد حقایقی را که عقل یافته قلب حضوراً درک می‌کند. (سیر عقل باعث سیر قلب لزوماً نمی‌شود) اما در مورد قرآن همراه با سیر عقل در آیات، قلب هم حتماً سیر می‌کند چون جنس این علوم فرق دارد با قرآن. درست است استاد؟ تصور می‌کنم مطلب بسیار عمیق است اما مایه‌ی علمی بنده برای فهم بیشتر اندک است.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: در مورد قرآن همین‌طور است که می‌فرمایید که سیر عقلی به سیر قلبی منتهی می‌شود. در کتب عرفانی هم که عموماً نظر به توحید حق می‌باشد، قلب نورانی می‌گردد مگر آن‌که کسی با قصد دیگری به آن کتاب‌ها رجوع داشته باشد. موفق باشید